

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní děté se pomocí peněžních poukazek (Money Orders), expresních poukazek (Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujeme-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Dopisy z kruhů členůvata ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Váše dostane se tomu, kdo čeká, praví jedno anglické přísloví, a tak dočkal se "zneuznaný" pan Jan Havlas, že jeden česko-americký redaktor, vlastně jedno "bratrské" redakční ráčko, udělalo z něho velkého muže a slavného spisovatele.

Možná, že ta "limonádová diplomacie" sekretáře Bryana jest trochu na závadu aspiracím p. Vapičky, jenž rád by se stal vyslancem na Balkán a jenž v občanském životě jest předsedou pivovaru, ale jest dosti možno, že ta "dollarová diplomacie" některých českých časopisů v posledním národním politické kampani má s tím též něco společného.

Jistý Isidore Rader, "professor lupičství," přiznal se jednomu soudci v New Yorku, že svoji "odbornou školu" vedl po celou řadu let a že někteří z jeho žáků vydělali až \$500,000 ve své profesi. Stručná tisková depeše nedává stáří onoho profesora Radera, a tudíž nemůžeme říci, zdali chodil k němu do školy Rockefeller, Carnegie, Harriman a ti naši ostatní prominentní občané.

Mládenec i panny s takovými příjmy, které přijdou pod nový zákon o daní z důchodu, nechtí si laskavě povšimnout, že demokratický kongres v dobrotě svého srdce, hodlá povolití \$500 na každé dítě, totiž kdežto si svobodní budou nuceni platit daň již z ročního důchodu \$3,000, ti, kdož mají děti, teprve až z důchodu přesahujícího \$4,000. Toto jest vlastně subvence, avšak nemyšlíme, že jest v rozporu s demokratickou národní platformou, jako na příklad subvence amerického obchodního loďstva.

Konečně nastěhovala se do sídla naší vlády jeffersonská jednoduše, po níž tak dlouho bylo touženo. Pan Bryan chodí do trhu s košíkem přes ruku, pátrá je po obzvlášť šťavnatě bílé řetkvičce, v menším košíčku nosí si "lunc" do práce, p. McAdoo a tentýž p. Bryan, podepření o "fene," rokůjí tráva přes hodinu o věcech státa a p. Wilson přijímá své ministry vyslečen z kabátu. A uvážíme-li dále, že obvyklým nápojem v tomto sídle vlády jest voda a tím nejsladším "grape juice", čeho bychom si přáli více!

Rozhodně šťastným jednoho muže učinila p. Sinclairová, když si žena genialního spisovatele a společenského reformátora a později "duševní blížěnka" Harry Kempa, prostovlasého básníka a Kansasu. Onen mladý muž měl se svým bohatým otcem takové dorozumění, že jako svobodný do stávu bude \$1.50 týdně na útratu, avšak jakmile se ožení, zvýšen bude otcem dlehod na \$150 týdně a při prvním dítěti opět bude následovati zvýšení — což bylo všecko moučce zařizeno, ale stě se nám, že onen kontrakt má přece jednu vadu, a sice že nebylo pamatováno na rozvod.

V posledních několika týdnech peníze začaly si hrát na sechovávací — banky nerady půjčova-

ly a požadovaly neobvykle vysoký úrok a Wall Street, v předtuše peněžní tísně a zléh časů, začala nositi takový dlouhý obličej jako zeť na pohřbu tehdy; avšak sotva že sekretář pokladny McAdoo prohlásil, že hotov jest půjčiti venkovským bankám \$500,000,000, na Wall Street najednou vyrojilo se tolik peněz jako včel z úlu a bankéři, ze samé radosti nad tím, jakého to máme kapitálního chlápka za sekretáře pokladny, div lidem peníze bez úroku nepůjčovali!

KDO ODSOUDÍ?

Když svého času Robert Ingersoll odvážil se ospravedlňovati sebevraždu v některých případech, vznikla z toho veliká bouře a nepřátelských stran poukazováno, že vlastně podobné učením plně souvisí a ostatními zásadami velkého agnostika. Ingersoll ovšem samovolně zničení života nehájí, tím méně je doporučován, avšak nepřátelé útočili na něho, jako by byl tak učinil. Snad některým z těch přísných kritiků nikdy nepřišla na mysl myšlénka sebevraždy, snad jiným život stal se do té míry nesnesitelným, že vlastní rukou konce mu učinili — což mohou býti jenom pouhé domysly neb předpoklady — ale jest to, že od té doby, co se rozvíjela ona kontroverze, na tisíce lidí dobrovolně odešlo z tohoto "slavobitného údolí," lidí dobrých, vynikajících, prostředních, výborných, takových, kteří "nikdy za ne nestáli," vzdělaných i nezdělaných, vůbec jak jest ten konglomerát člověčenstva, a kdybychom vedle sebe postavili ty, kteří o své vůli podnikli pouť přes Styx a Léthe vedle těch, kteří vyšli močí byli na ni vysláni, a ni nebyl by mezi nimi velký rozdíl.

Není účelem těchto řádek hájiti sebevraždu, nikoli — je to celkem amutný zjev společenský a tím, kdož ztratil někoho za takových okolností, jistě zasnazena byla rána, která sotva se kdy zhojí, třeba že dnes, a zvláště v této zemi, pohlíželo se na samovolné zničení života jinak, než se pohlíželo a jinak než na příklad v Čechách, kde sebevrazi bývali pohřbíváni ku zdi hřbitovní. Ostatně i tam učinila se výjimka, když se jednalo o sebevraha bohatého, z vážené rodiny. Člověk měl by život svůj prožiti do konce, měl by dospěti na konec pouť, která byla mu vyměřena, měl by dobojovati boj, až ruka zemědla a tajemná síla zastaví srdce v jeho tlukotu, měl by odejít tak, aby tím svým nejdražším nezpůsobil více bolesti, než naprosto jest nutno; avšak když někdo vlastní rukou přetrhne nit života, necht každý hodně dlouho přemýšlí, nežli odsoudí.

Mezi lidmi jest takový rozdíl jako v ostatním tvorstvu a všichni více méně podléháme tlaku zelezných okolností. Rána, kterou někdo vydrží, aniž by se zachvěl, druhého zničí, zdrčí. Co lidé kleslo pod ranami, které jim zasadili a ti jistě nebyli by tak činili, kdyby byli mohli tušiti, že ty rány jejich jsou smrtelné. Snad někdo vyčká smrti i při tom vědomí, že trpí nevyčlečenou nemocí a snáší útrapy, které jiného člověka v zoufalství by vedly — ten první byl jinak "stavěn," jiná byla jeho povaha, letos, jiné jeho duševní rozpoložení a jiná soustava nervová. Jsou rozdíly mezi lidmi, které nedají se nijak vyrovnati, různí se lidé myšlením a čtením jako se různí zevnějškem, postavou, chůzí.

Vynešel někdo soud nad bližním svým, jenž vlastní rukou život ukončil, ať hluboká sympathie, jenné porozumění jej diktuje — a zdali někomu, jenž dožil se stáří neb středního věku, myšlénka na vlastní zničení nikdy možkem se neobrátila, jest jedním z toho malého počtu skutečně šťastných lidí, jedním z těch, vůči nimž okolnosti byly velmi příznivé.

STRIBRNÉ JUBILEUM CÍSAŘE VILÉMA II.

Minulý týden německý císař Vilém II. slavil 23. výročí svého panování nad Říší, kterou jeho

děd a Bismarck vybudovali. — Když nastoupil a ukázal, jaké je v něm jádro, převládalo mínění, že vyvstal v něm nový Napoleon. Jeho řeči, které mívá k nováčkům, když přisahu skládali, byly opravdu samá krev a železo a vůbec zdálo se, že na obloze evropského míru objevil se ptákbouřlivák. A zatím uplynulo čtrtyřicet let a německá říše nepoznala hrůz veliké války. Měla si se nepřijmout ve své kolonii v Africe, ale takové ostatní země měly též a některé mnohem horší a jiné vedly války za tu dobu, jako na příklad Rusko, Španělsko, Spojené Státy a Itálie. — Posledně pak na Balkáně vyšehl oheň a tvrdí se z kruhů dobře informovaných, že je to hodně zásluhou německého císaře, že se do toho Rakousko nezamíchovalo.

O císaři Vilémovi bude panovati mluvení nejružnější, k vůli jeho výstřednostem a pak někdy si počíná, jako by sebe pokládá za nějaký nástroj Prozřetelnosti na zemi, avšak jisto jest, že byl dobrým vládařem Němců. Jest sotva země na světě, ani Spojené Státy nevyjímaje, která mohla by se pochlubiti takovým rozvojem, jako německá říše a nikdo nemůže, že císař i na tu doměl politiku vyvozoval moený vliv. Německo těší se větší prosperitě, nežli kterákoli země evropská, čehož nejlepší důkazem jest, že za minulý rok pouze 13,000 Němců se vyšetlovalo do Spojených Států. Lidé nalézají obživu a zaměstnání doma, a tudíž nepomýšlejí na vystěhování. Německý průmysl ohromil svět a školský systém té země jest podivuhodný, což jsou vlastně dvě věci úzce spolu souvislé.

Snad nejvýznamnějším problémem, kterému mladému císaři bylo třeba po jeho nastolení, byl nesmírný vzrůst a rozvoj socialismu, v němž císař, se svého stanoviska, spatřoval vážné nebezpečí pro říši, vlastně pro dynastii Hohenzollernů. Vilém dobře vyštíhl, že to nepáje s těmi Bismarckovskými represivními opatřeními, neboť za nich socialismus nejvíce se rozeml, a zabíhají tudíž jinou taktiku — pokoušel se vyrovnati socialistům z rukou nevydatnější zbraň. Císař Vilém povzbuzoval a podporoval snahu o zlepšení údělu výrobních tříd a dneš Německo má nejlepší systém dělnického pojišťování a není té nezaměstnanosti jako na příklad v Anglii nebo v Rakousku. Břemena militarismu byla sice nesmírná, ale prosperující národ je smel tak dobře, nežli lépe, než v jiných zemích, které nemají takového "bojovného" panovníka. Ostatně vůči nucené vojenské službě zaujímá císař Vilém své vlastní stanovisko — on totiž míní, že vzdělaní a výcvik, jakého vojáka se dostane během služby, daleko vyváží to, že vzat byl na tu dobu z produktivních tříd.

Když už takový monarcha "z milosti boží" musí býti, jak císař Vilém jistě jest přesvědčen, on na to čtrtyřicet let své vlády pohlížeti může s uspokojením.

UČÍ SE OD EVROPY.

Je to teprve v době nedávné, že Amerika se začala učiti od Evropy. Američané bývali tak do sebe zamilováni a tak byli přesvědčeni o své povýšenosti, že jim ani nenapadlo, že by se mohli něco od někoho učiti, zvláště od Evropy, odkud tolik lidí sem přijíždělo za živobytím. Zde bylo všecko nejlepší, nejvěstí, nejdokonalější. Také v dřívějších dobách málo se z Ameriky jezdilo do starého světa, následkem nepohodlí, jaké cestování s sebou přinášelo, a pak ani v této bohaté zemi nebyvalo mnoho lidí, kteří mohli vynaložiti několik set nebo tisíc na výlet. Dnes ovšem jezdí se z Ameriky do Evropy, jako se jezdilo z české venkova do Prahy a ta moršská cesta pozbyla svých dřívějších hrůz.

V Evropě viděli Američané, že tam vlastně také lidé nespali, když Amerika brala se ku předu kroky milovými a že jsou tam ještě jiné věci, k spatření a učení se z nich, nežli veliké historické památky. Musí se žeh Američané neváhají domati, že jsou již v té věci, že v Evropě dovedou dělati lépe, nežli my zde a to ne-

bylo by tomuto mladému národu nijak na škodu, kdyby se něčemu přiučil od starší civilizace evropské.

V tomto listě přinesli jsme již více článků, které jsou výsledkem bádání zvláštní komise vládní, jež šla do Evropy studovati system ko-operativních zemědělských sdružení. V prvnějších z těch článků bylo pojednááno o úvěrních ko-operativních společnostech a ve článku pozdějších jest pojednááno o hypotečních sdruženích. Ve stati uveřejněné v dnešním čísle praví komise o těchto hypotečních sdruženích: "Plán jest tak logický a pracoval tak dobře v každé evropské zemi, v které byl vyzkoušen, že jest to téměř nepochopitelné, že americký lid jej nepřijal." Ono jest mnohem více věcí v Evropě, o nichž tím více pravíme, že se to říci. Je to na příklad system dělnického pojišťování a starobních pensí, jsou to hospodářská sdružení, která zvláště v Dánsku konají důležité poslání, jsou to industriální a pokračovací školy, co všecko v Evropě dávno jest a osvědčuje se tam a co jenom velmi pozvolna se v Americe zavádí. Vždyť vzalo to agitační několik desetiletí, než byly zde založeny poštovní spořitelny a bankovní ústavy, co v Evropě dávno měli. Šlo to pomalu s těmito reformami jediné z té příčiny, poněvadž velkokapitál si jich nepěl a jest to náložky, aby velkokapitál přál něčemu, co jest na prospěch obecnosti, na prospěch širokých vrstev lidu.

Jsou věci, jímž Evropa se může učiti od Ameriky a jsou věci, jímž Amerika se může učiti od Evropy a úzké přátelství, vzájemné styky, budou k obopólnému prospěchu.

DVOJÍ NÁZOR.

O německém dně v Johnstown, Pa., přednesl kongresník Bartholdt ze St. Louisu zajímavou řeč. Upozorňoval své posluchače na boj, jaký veden jest v této zemi mezi dvojitým názorem — mezi názorem puritánským, dle něhož živnost hostinská zlou a špatnou a sebe nevěnnější zábava v neděli velikým hříchem, a mezi názorem německým, který vlastně jest názorem evropského lidu vůbec, s jedinou snad výjimkou Anglie a do jisté míry země skandinávských. Každý, kdo zná evropské poměry ví, že na hostinskou živnost v Čechách neb v Německu se pohlíží zcela jinak, nežli v Americe a zajímavé jest, že Američané, kteří stále ve větším počtu na výlety "přes vodu" jezdí, nemají proti zvykům a obyčejům evropským nejmenšího, ba zamlouvají se jim, avšak ve vlastní zemi ochotně dávají se do vleku živlu puritánským a zpátečnickým.

Před několika léty, když v anglickém tisku v Chicago vedena byla rozprava o tom dvojitým názoru, jistý protestantský duhovní psal v tanech "Daily News," že on za své návštěvy v Evropě rád s rodinou svojí zacházel do zahradních restaurací a míst toho druhu a nikdy neměl příčiny, aby se tím tajil, poněvadž lidé v Evropě dovedou se chovati jako gentlemani a ladies v takových místnostech, ale za žádnou cenu nevěselí pryč by do podobného místa v této zemi. — Jest nesporně trochu pravdy v těchto slovech, ale onen duhovní měl domyslyti do konce a hledati příčinu, proč v Evropě jsou takové místnosti slušné, proč nikdo nemusí se jim vyhýbat i proč není podobná v Americe. Možná, že dospěl by k náhledu, že do velké míry jest za to zodpověden ten zdejší puritánský názor a ono pronásledování a praufňování živnosti hostinské, která v některých státech zákonem zakázána a jinde jest neustále "regulována" a stále jsou vymýšleány nové prostředky na její ohrožení. Za těchto okolností není divu, že vznikne předstev proti takové živnosti a zároveň s tímto předstevem vzniká pokrytectví, tajně porušování zákona a udavačství.

V oně řeči své poukazoval kongresník Bartholdt, jak rykle puritánský názor nahřívá páty v této zemi, kdežto přece pravě a pak dal by se očekávati, když

tolik lidí se sem nastěhovalo z Evropy, a když tolik Američanů do starého světa jezdí a v tamních zvycech a obyčejích ne špatného nevidí. Jest každému známo, jak veliká jest prohibiční oblast v Spojených Státech, avšak kongresník Bartholdt hlavně upozorňoval na přijetí Webbovy předlohy v posledním kongresu. Tato předloha, dle jeho názoru, byla protiústavní, neméně však tři čtvrtiny poslanců a senátorů, mezi nimiž jest dobrých 75 procent právníků, pro ni hlasovaly a tytéž tři čtvrtiny podruhé pro ní hlasovaly a doručily svoji úřední přisahu — dle názoru Bartholdtoya — když prezident Taft ji vetoval. A to, ti poslanci a senátři, učinili jediné proto, že se domnívali, že jest to příčinu veřejného mínění. — Webbova předloha jest ona, která zakazuje dovoz lhovin do tak zvaných suchých států. Poslanec Bartholdt nijak nepřeháněl, jest to pravdu, že puritánský živel vládně velikým vlivem. — Tento týden senátor Works z Kalifornie podá resoluci, jako dodatek k ústavě, aby zakázána byla výroba všech pálených lhovin ve Spojených Státech a skoro by nás ani nepřekvapilo, kdyby tato resoluce byla v kongresu přijata a kdyby dostalo se jí schválení nutnou většinou sněmu amerických států. Tento zákaz netýkal by se výroby piva a vína, ale to mohlo by přijíti později.

Kongresník Bartholdt očekává od lidu německého původu, že postavi se na odpor této vině puritánské a že budou si chrániti osobní svobodu. Že Němci, díky své početní síle, mají v Americe moený vliv, o tom nikdo nebude pochybovati, ale také pravdou jest, že soustředěni jsou ve větším počtu pouze v několika státech, že přistěhovalci v Německu jeví přímo nepochopitelný úbytek a že to druhé nebo třetí pokolení Němců o tu osobní svobodu, jak jí rozumějí otevře a dělové, mnoho nedá.

Kde liberální živel mohl by najíti mocnou oporu, jest v organizovaném dělnictvu, v těch skoro dvou milionech členech Americké federace práce, avšak potom liberální živel musí by chápati svobodu v širším smyslu, musí by jí hájiti, kdykoli by ohroženy byly ústavní záruky, jako jest svoboda tisku, řeči a volného shromažďování, a pak jistě organizované dělnictvo postavilo by se vedle lidí s tím "německým názorem" proti živlu puritánským a zpátečnickým.

V ZAPADNÍ VIRGINII.

Vyšetřování poměru v uhelné oblasti v Západní Virginii, jež prosadili pokrovní senátři z obou politických táborů, přes protest konservativního živlu, mělo by otevřiti americkému lidu oči. Mělo by uvědomiti lidu zdejšímu, že jest v tom kus satyry, když posíláme misionáře do všech konců zeměkoule nakládem mnoha milionů dolarů, zatím co v naší vlastní zemi jsou věci horší, nežli jest "pohanství," a že jest v tom hodně pokrytectví, když se Amerika rozčleňuje a upadá ve velké mravní rozhořčení nad pronásledováním židů v Rusku, když v naší vlastní zemi, pod "hvězdami a pruhy," máme Klišněvy a máme pogromy. Tyto věci vyneslo na veřejnost vyšetřování senátřního výboru v Západní Virginii.

Celá Amerika měla by v zahabnění sklopiti hlavu, že možno bylo, aby do tábora havířského, kde ženy a děti ve stanech a chatrčích spaly, zajel v noci obrněný vlak, z něhož stříleno bylo z ručnice a strojového děla, že možno bylo toto vraždění v našem dvacátém století; celá Amerika měla by se zastýdět, že někdo za tento zločin nebyl potrestán, že v jednom z amerických států panovalo feudální a nevolníctví, v němž byl velmi malý rozdíl mezi jímžim otroctvím a otrokářstvím. Tyto věci vyšly na jevo během senátřního vyšetřování.

Quinn Morton, předseda sdružení tělnářů z oblasti Paint a Cabin Creek, představuje typ kapitalismu v nejhovnějším jeho podobě, typ, který na ústati má — a který přitáhá společnost vůbec trpěti nebudě. Tento Quinn Mor-

ton byl na onom vlaku a ještě prý nařizoval, aby zaeouval zpět a "dal jsem to ještě jednou," ženám a dětem ve stanech a chatrčích, přepáleným za mrazivé únorové noci rotou úkladných vrahů! Morton sice zapíral, že byl by dal tohoto rozkazu, avšak jinými osobami na tomtéž vlaku přítomnými, bylo to pod přísahou potvrzeno. Nazvati podobného strašného tvora člověkem, bylo by zhanobením člověčenstva, to jest lidská bestie, která na existenci mezi lidmi má asi tolik nároku a práva jako gila monster nebo chřestýš.

Když Morton byl vyslýchán, oslovil jej senátor Martine: — "Chci se vás zeptati, p. Martone, zdali věříte, že jest to civilizovanou methodou industriální agitace používatí strojových děl a vražděných winchestrověk proti lidu znovu mu ji položil, avšak

Na tuto otázku, tlumočitel hrozou žalobu, zůstal Morton odpověď dlužen a tudíž senátor Martine znovu mu ji položil, avšak Morton dále mlčel. Senátor Kenyon, znaje prehlivou povahu svého kolegy, senátora Martinea a obáváje se prudkého výstupu, sám převzal výslech a zeptal se svého: "Pane Martone, uvážoval jste někdy o nutnosti arbitrace, třeba jenom z lidských pohubek?" — Úsečná odpověď uhloubarona byla: "Nikdy, pane." — "Pane Martone," kladl další otázku senátor Kenyon, "mohl byste navrhnouti nějaký druh zákonodárství, které by vedlo k zlepšení poměru mezi uhlokonem?" — "Nikdy nepřemýšlel jsem o tom s tohoto stanoviska."

Zde jest typický kapitalistický názor — Mortonovi se jednalo pouze o výdělkovou schopnost a zlatost havířů, o nic jiného. O tom, jak havíři žijí, zdali vůbec mohou žíti za mzdy, které jim byly placeny, nepřemýšlel.

Senátor Martine, když Morton odpíral odpověditi na otázku svrchu uvedenou, rozloučil se s ním těmito slovy: "Pane Martone, já mohu snést vaše mlčení a veřejnost může snést vaše mlčení daleko lépe, nežli vy a vaše uhelná korporace můžete snésti takové mlčení. Tolik vám pravím jako člen tohoto podvýboru senátu Spojených Států na práci, avšak, mluvě jako muž k muži, přeju si dodatí, pane, že vy jste nijakom nejúspěšnější druh a že pozbyl jste všech vašich práv jako slušný bílý člověk. Když vzpomenu si na ony bezbranné ženy a děti samotné za noci — bez ochrany v jejich ubohých stanech a na váš smrt chřelci zvláštní vlak ženoucí se na ně — lože v nebesích, mohou takové věci býti!"

Snad nikdo nebyl takto pranýřován, osobnosti zajímavější takové vynikající postavení, pranýřován před celou zemí, před celým světem, jako tento Quinn Morton, člověk, z něhož získu chytivost, lakota, peníze učinily lidskou bestii a celkem možno říci, že Morton není tím jediným, jenž takovou metamorfosu prodělal.

V Západní Virginii objevil se kapitalismus v té nejhovnější podobě, stejně jako v Lawrence, Mass., v Little Falls, N. Y., v Ipswich, Mass. a stojí za povšimnutí, že všude bylo to přistěhovalcké dělnictvo, které tímto molochem bylo vyssáváno a když konečně se ozvalo, bylo pronásledováno a vražděno. — Zdáva se nám často, že mnozí z těch ubožáků byli by na tom vlastně lépe, kdyby je zákon nebyl pustil do této "země svobody." Ve vlastní zemi na ně aspoň pohlíženo jako na lidi, bylo jim rozuměno, kdežto zdejšímu velkokapitálu se hodilo, pokud ochotní byli pracovati za níží mzdou, nežli domorodé dělnictvo, za mzdu hladovou, a když chtěli mzdou, za kterou mohli by žiti, bylo jim odpovíděno prachem a olovem.

Od dnešních těles zákonodárských sotva mohli bychem očekávati nějaký opravdový pokus o upravení vztahů mezi kapitalismem a prací, ale takovému barbarství, jakého svědkem byla uhelná oblast Západní Virginie, mohly a měly by udělati konce, když ne k vůli národu jímžmu, tedy k vůli dobrušnému jímžmu Spojených Států.